

faa man maasse har kunnet misforstaa mig og tro, at jeg har en forkert Opfattelse. De Forbedringer, vi kunde have ønsket, have vi renonceret paa. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg haaber, at der kan blive nærmere Leilighed til at tage Ordet, eller ogsaa, at Andre kunde tage Ordet over de af os stillede Endringsforslag. De ere kun faa. (Vojsen: — Men gode!). Ja, det vil jeg haabe, de ere. De gaa i Korthed ud paa: Afskaffelsen af Vand- og Brødstraffen som arbitrar Straf; dernæst paa Iffe-Udvidelse af den militære Pilsen, saaledes som det er omtalt i § 121; dernæst have vi givet et Fingerring i § 1 i Retning af, at Soldaterne ikke skulle være undtagne vore øvrige borgerlige Love, særlig med Hensyn til § 43 i Grundloven, men at de ligesuldt ved Overtrædelse af den blive straffskyldige.

S. Steffensen. Den Side i Udvalget, hvortil jeg nærmest hører, har jo staaet paa det Standpunkt, at vi havde anset det for rigtig, om en Sag som denne var bleven fremmet ved Regeringens Initiativ, og om derfor den videre Behandling af dette Lovforslag var bleven udført, indtil det af Regeringen ved første Behandling bebudede Forslag var kommet til at foreligge. Imidlertid har jo Thinget forsaavidt været af en anden Mening, som det har sendt dette Lovforslag til 2den Behandling og i Udvalg. Derfor maatte vi selvfølgelig høre os, og vi have derfor ogsaa indladt os paa en Behandling af det, idet vi selvfølgelig have gjort det med den Reservation, at, hvis Regeringsforslaget imidlertid kom frem, maatte vi have os forbeholdt at forlade det foreliggende Forslag som Grundlag og tage Regeringens Forslag som Grundlag for den videre Forhandling. Udfigterne kunde jo se noget trøstesløse ud efter den høitærede Marineministers Udtalelse ved denne Sags første Behandling; men under Forhandlingerne i Udvalget have vi imidlertid dog ikke kunnet Andet end erkende, at der var visse Betingelser tilstede for, at en Forhandling i Udvalget kunde blive frugtbar, og for, at vore Forhandlinger der til Syvende og sidst dog maasse kunde komme til at mødes med de Overveielser, som Regeringen samtidigt havde angaaende den samme Sag. Det er jo nemlig saa, at det Lovforslag, her foreligger, vel er blevet indbragt ved privat Initiativ, men i Virkeligheden er det et Regeringsforslag; det er udarbejdet ved Ministeriernes Foranstaltning, og har derefter været til gjentagne Forhandlinger her i Thinget; den Behandling, der nu finder Sted derover, er i Grunden nærmest at betragte som en Fortsættelse af den Forhandling, der fandt Sted i 1876—77. Det Grundlag, hvorpaa

Udvalget forhandlede, maatte derfor antages at være det Samme, som Ministrene gjorde til Gjenstand for deres Behandling, og allerede heri ligger der jo en Mulighed for, at vi under vore Overveielser ville kunne mødes med de høitærede Ministre i deres Overveielser af Sagen. Der er ganske vist ved denne Sags 1ste Behandling hentydet til, om det ikke havde været ønskeligt, at man var gaaet over til at dele Forslaget i to, eet for Hæren og eet for Flaaden, og forsaavidt dette skulde blive Resultatet af de høitærede Ministres Overveielser, kunde der jo ganske vist komme nogen Vanskelighed frem. Denne vilde jo imidlertid ikke være af principiel Natur; jeg tror, at hvorledes man end stiller sig overfor dette Spørgsmaal, maa man erkende, at dette ikke kan være noget Afgjørende. Jeg for mit Vedkommende skal, da jeg ikke fandt Anledning til at tage Ordet ved første Behandling, tillade mig at betegne min Stilling med Hensyn til dette Punkt. Jeg tror ikke, at det vilde være heldigt eller rigtig, om man delte den militære Straffelov i to, een for Hæren og een for Flaaden. Skulde den endelig deles, maatte det snarere ske paa lignende Maade, som Tilfældet er efter den nævnte Lov, nemlig i 3 Straffelove. Sagen er jo fornemmelig den, at Forholdene ved Flaaden ere af forskjellig Beskaffenhed; man har der Landtjenesten og Søtjenesten. Med Hensyn til Landtjenesten ved Søetaten vil der vanskeligt kunne paavises nogen afgjørende Grund for, at man skulde have nogen særskilt Straffelov for den. Det, der skulde foranledige Afvigelse, maatte i alt Fald aldeles overveiende være Søtjenesten ved Søetaten; men heraf synes det at være en Følge, at kan man skabe en Straffelov for Søetaten sælles for Land- og Søtjenesten, er der heller ikke Noget til Hinder for, at man kan skabe en Straffelov sælles for Hær og Flaade. Jeg gjentager altsaa, at skjøndt vore Forhandlinger maa synes noget trøstesløse efter den høitærede Marineministers Udtalelse ved første Behandling, have de dog neppes i Virkeligheden behøvet at være saa aldeles haabløse. Der var en Mulighed for, at vi kunde mødes i vore Overveielser med de høitærede Ministres Overveielser. Vi kunne derfor heller ikke Andet end paafønlige den Maade, hvorpaa de høitærede Ministre have stillet sig overfor denne Sag, idet de ikke have villet lægge dens Fremme nogen Hindring i Veien. Vi kunne i saa Henseende slutte os til den Tak, der blev udtalt af Udvalgets ærede Ordfører (Vojsen). Hvad der selvfølgelig for os har maattet være Opgaven ved denne Sag, har været at skabe en saa god Straffelov som muligt, en Straffelov, som, samtidigt med, at den tog alle mulige humane Hensyn, tillige var af en saadan Beskaf-